

A close-up portrait of a young man with long, wavy blonde hair, looking directly at the camera with a slight smile. He is wearing a white lace-trimmed shirt and a thin silver chain necklace with a small pendant. The background is dark and out of focus.

Vesa Savolainen
UKRAINALAINEN
SOPIMUS

UKRAINALAINEN SOPIMUS

Vesa Savolainen

Ukrainalainen sopimus

*Ukrainalaissyntyisen naisen järkyttävä
kasvutarina*

Rikosromaani

2024

Vesa Savolaisen tuotantoa:

Verkkoteorian perusteet ja algoritmit, Gaudeamus 1978
Perspective of Information Systems, Springer-Verlag 1999
Verkkoteoria, Gaudeamus WSOY 2001
Vaelsimme poropoluilla, Myllylahti 2022
Häkkilintu karkuteillä, e-kirja, 2017
Järville ja koskivesille, e-kirja, 2017
Rannikkovesille ja valtamerille, e-kirja, 2017
Poropoluille ja rautulompoloille, e-kirja, 2017
Vaelluksille Lappiin, e-kirja, 2017

Copyright © 2024 Vesa Savolainen
Osia tästä työstä on aiemmin julkaissut Poropolku
Taitto ja kansi: Vesa Savolainen
Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8226-2

Ancona, lokakuu 2003

*Sysipimeässä sielun yössä kello on aina
kolme aamulla, joka ainut päivä.*

F. Scott Fitzgerald

1

Kun he olivat tulleet pienelle kivistä muuratulle sillalle, nainen keskitti kaikki voimansa ja löi miestä painavalla sähkölampulla ohimoon juuri kun tämä oli kummastuneena kääntymässä katsomaan häntä. Kun mies horjahti ja kaatui tippukiviluolan sillalle ja yritti nousta käsiensä ja jalkojensa varaan, niin äärimmäisen vihan täyttämänä nainen löi häntä vielä uudelleen ja uudelleen, useita kertoja. Hämmästynyt, vääristynyt ilme jäi miehen kasvoille.

- Osasitko, miesparka, edes aavistaa, että lähtöaikasi tuli?

Katsoessaan tämän verta vuotavaa päätä, nainen oli oksentamaisillaan kuten silloin joskus Pietarissa. Ja nopeana vasta-reaktiona syvälle haudatut ja puudutetut tunteet tulvahtivat myrskyaallon lailla pintaan.

- Voi rakas... rakas! Mitä olenkaan tehnyt sinulle, nuoruuteni suurelle rakkaudelle! Tämä on aivan mieletöntä, mutta... mutta niin väistämätöntä.

Kyöneleet vuolaina poskille valuen nainen istui hetken kivisellä sillalla miehen verinen pää sylissään, vaimeasti nyyhkyttäen ja hiljaa keinuen. Ajatukset karkailivat, menettivät jalansijansa. Aivankuin hän olisi matkustanut omassa muistissaan. Olisi jo jossakin muualla ja tarkastelisi tilannetta välimatkan päästä, toimeettomaksi lamaantuneena todistajana.

Ja silloin yhtäkkiä pelko iski häneen. Se tuli ensin kuin hiipien ja pujotellen äänettömän ja pimeän tippukiviluolan lattiasta kohoavien stalagmiittipylväiden välistä, mutta lähelle päästyään se iski viekkaasti takaapäin hänen kimppuunsa kuiskaten, että luolaan oli tulossa kokonainen turistijoukko.

- Minä en koskaan ole ollut niin peloissani kuin nyt täällä pimeässä luolassa! hän vaikeroi.

Mutta nyt oli toimittava nopeasti. Hän tajusi, että jos muita ihmisiä todellakin tulisi juuri nyt luolaan, tuskin mikään voisi pelastaa häntä. Miehen ruumis olisi piilotettava heti. Koko keho täristen hän tutki ja tyhjensi nopeasti miehen taskut ja otti takkinsa taskuun tämän lompakon ja kännykän. Hän tarttui miehen käsi-varteen ja kieritti ruumiin alas sillalta. Alhaalta kuului loiskaus, kun se putosi veteen, ja loiskauksen kaiku kiiri tippukiviluolan pylväiköissä.

Veteen? Hän ei ollut edellisenä iltana luolassa käydessään tutkinut rotkon pohjaa kunnolla eikä niin muodoin tiennyt sillan alla olevasta vedestä mitään. Hänen viimeisimpänä suunnitelmanaan oli ollut valella ruumis bensiinillä ja sytyttää se palamaan. Jos hän kaataisi bensaa myöskin tämän suuhun, voisivat hampaatkin ehkä tuhoutua niin, ettei ruumista voisi helposti tunnistaa. Ja savu täyttäisi isot luolastot ikuisiksi ajoiksi...

Mutta nyt ruumis oli vedessä eikä se niin vain ollut poltettavissa. Äkkiä hän tajusi, että tämä voisi oikeastaan olla hänen kannaltaan hyvä asia, sillä kylmässä vedessä ruumis voisi säilyä pitkänkin aikaa mätänemättä ja hajuttomana.

Ensi töikseen hän peitteli parhaansa mukaan sillalle jääneet verijäljet käytävän lattialta löytämällään hiekalla. Sen jälkeen hän meni ulos luolasta, hoiperteli portaiden yläpäähän ja tarkasteli hiljaista tietä. Parkkipaikalla oli ainoastaan hänen oma autonsa ja - mikä parasta - taivas oli peittynyt pilveen ja hienoinen tiikusade oli alkamassa. Hän palasi pimeään luolaan. Hän ei ollut koskaan erityisesti pitänyt pimeästä, ja nyt hänen kammottava tehtävänsä, hiiskumaton hiljaisuus ja täydellinen pimeys manasivat luolan perimmistä sopukoista kaikki kauheimmat hirviöt vaanimaan häntä

hänen selkensä takana. Hitaasti ja vaivalloisesti, liukastumista varoen, hän pystyi ison taskulamppunsa valossa laskeutumaan alas rotkon pohjalle, missä hän näki miehen ruumiin puolittain kelluvan matalassa kirkkaassa vedessä kasvot alaspäin. Nainen joutui kahlaamaan polviin asti ulottuvassa vedessä päästäkseen ruumiin luokse. Hän uitti sen kallioseinämän viereen, missä vesi näytti olevan syvintä. Sitten hän pani lampun kädestään läheiselle kivelle ja alkoi peittää ruumista kivilohkareilla, joita onneksi löytyi rotkon pohjalta runsaasti. Louheikossa liikkuminen oli vaikeaa ja hidasta eikä lampun valo tuntunut oikein hyvin riittävän. Kylmä vesi, joka ulottui ajoittain hänen polviensa yläpuolelle, sai hänet värisemään vilusta ja hänen jalkansa kangistumaan, mutta hänen oli jatkettava synkkää työtään. Vähän väliä hänen oli pysähdyttävä kuuntelemaan, kuuluisiko käytävästä mahdollisesti luolaan saapuvien ihmisten puheita ja askelia. Koko ajan hänen oli pysyteltävä varuillaan ja valmiina sammuttamaan lampun ja piiloutumaan sillan alle. Terävät kivet repivät hänen hyvinhoidetut kyntensä ja pehmeät sormenpänsä hajalle, ja niistä alkoi vuotaa verta. Mutta kipua hän ei enää tuntenut veden kylmyyden vuoksi. Tunto oli kadonnut sekä käsistä että jaloista.

Irtonaiset kivet alkoivat loppua ruumiin lähistöltä, ja niitä oli etsittävä entistä pitemmän matkan päästä. Pitkän vaivalloisen ahertamisen jälkeen hän lopulta oli tyytyväinen aikaansaannokseensa. Oli jo aikakin, sillä lampun valo oli alkanut jo kauan sitten hiipua ja täydellinen pimeys oli valtaamaisillaan luolan. Kylmyyden ravistaessa häntä läpikotaisin hän vielä kerran katsoi vedessä olevaa kivikasaa, joka peitti ruumiin kokonaan alleen. Hän veti syvään henkeä ja huokasi ja mutisi itsekseen:

- Tämä oli onnellinen päivä sinulle siihen asti kun kuolit. Sinä luulit viime hetkeen asti tyytyväisenä, että pääsisit minusta nyt eroon ja kaikki kääntyisi hyväksi. Mutta minä kohtelin sinua kuin tarpeettomaksi tullutta koiraa, josta *minun* piti päästä eroon ja jonka aioin lopettaa ja haudata.

Hänen jalkansa olivat jääkylmät, tunnottomat ja jäykät, kun hän vaivoin kompuroi rotkosta ylös pilkkopimeään käytävään, sillä

lampusta oli jotain apua enää vain hetkisen, jos sen välillä sammutti kokonaan joksikin aikaa. Hän vapisi kauttaaltaan ja yski kunnes kyyneleet alkoivat valua silmistä.

- Alkukantainen raakalainen tulossa ulos luolasta, hän hymähti itselleen katkerana. - Sivistyksen pariinko entiseen helvettiin minä olen jälleen tulossa vaiko menossa takaisin turvalliseen kotiin Siperiaan?

Hitaasti hän hoipersi puuskaisen tuulen ja sateen lävitse alas auttolleen. Hänestä tuntui siltä kuin säänmuutos olisi vastannut hänen sisimpäänsä tunkevaa tuskaa. Hän tunsi olleensa maanalaisessa helvetissä. Ikuisuudessa ei voinut laskea aikaa. Monta tuntia oli varmaankin kulunut, sillä ilta alkoi hämärtyä ja peittää turvalliseen kätköönsä jo vähäistä sisäistä helpotusta tuntevan murhaajan toimet. Hän käynnisti auton moottorin. Kun se oli ollut hetken päällä, hän käynnisti lämmينilmapuhaltimen ja pani termostaatin ja tuulettimen täysille. Hän riisui likomärät ja likaiset kengät, takin ja verisen hameen ja puki laukusta ylleen pitkät housut ja kuivat kengät. Hän oli aivan turtana. Meni kotvan aikaa, ennenkuin lämmitin alkoi puhaltaa kuumaa ilmaa hänen kangistuneille ja kylmästä sinertäville jaloilleen. Hän kääri pehmeisiin nenäliinoihin kivien raatelemat verta tihkuvat sormenpäänsä, joita nyt pakotti armottomasti ja joissa tuntuivat oman sydämen sykkeet. Hänen kätensä vapisivat. Vuolaat äänettömän itkun kyyneleet valuivat hänen poskilleen ja puhtaanvalkoisille housuilleen niin, että hänen ihonsa kuului läpinäkyväksi muuttuvan kastuvan kankaan alta.

Kauan hän lepäsi ohjauspyörään nojautuen ja antoi auton ilmas-tointilaitteen synnyttämän ilmavirran lämmittää ja elvyttää jäseniään.

Se oli tehty. Nyt se oli vihdoinkin tehty.

Vaikka hän koko sielustaan oli koko ikänsä ennen kostonkierteensä alkamista paheksunut julmuutta ja käyttäytynyt yleisen mittapuun mukaan moitteettomasti, hän ei osannut sanoa, oliko hän luonteeltaan julma vai kiltti. Juuri nyt hän ei ollut yhtään mitään. Hän oli ihan tyhjä.

Hän oli kyllä tiennyt sen jo pienestä pitäen, ettei elämä ole oikeudenmukaista. Hänen isänsä oli opettanut sen hänelle kauan sitten. Mutta hän oli kerta kaikkiaan saanut tarpeeksi sitä paskaa, mitä elämä oli tarjonnut! Nyt hän oli ottanut elämän ohjat omiin käsiinsä. Oli koston aika. Hänen *oli ollut pakko* tehdä kaikki mitä hän oli tehnyt. Hän oli leikkinyt koston jumalaa - tai hän *oli ollut* koston jumala. Hän oli toiminut oman itsensä vuoksi, pysyäkseen ehjänä, pelastaakseen maailman. Sillä hän ei halunnut elää sellaisessa maailmassa, jossa kaikki ihmiset pettävät toisiaan. Ja sitä ideaa toteuttaakseen hänestä itsestään oli tullut vieläkin pahempi kuin he, joille hän oli kostanut.

Saatuaan jalkansa lämpenemään ja vertymään sen verran, että hän uskoj pystyvänsä ajamaan autoa, hän lähti ajamaan kohti etelää, ohj Siroloa ja Numanan, ja edelleen lounaaseen kohti San Pellegrinon risteystä. Hämärän tihentyessä pimeydeksi hän vielä poikkiesi eräässä tienristeyksessä oikealle vähäiselle yksinäiselle hiekkatielle, ja ajettuaan sitä pitkin pari kilometriä hän käänsi auton ja pysäköi sen kallioiseen notkelmaan.

Tuuli huokasi pimeän pinjametsän puissa. Sade oli hetkeksi tauonnut, mutta tuuli pieksi vesipisaroita alas puitten oksista. Hän kaivoi takkinsa taskusta esille miehen lompakon ja otti sieltä seteli-rahats. Auton takakontista hän otti ison muovikassin ja siitä benssiinipullon. Muovikassiin hän laittoi mäsät kenkäsä, likaisen takkinsa, hameensa, miehen lompakon ja kännykän sekä erosopimuskansion, jonka mies oli jättänyt lojumaan auton etuis- tuimelle. Hän tiesi, että miehen lakimiehellä olisi kopiot eropapereista ja niiden perusteella häntä - Venäjällä kuolleeksi julistettua naista - epäiltäisiin ennen pitkää ainakin jotenkin osalliseksi miehen katoamiseen. Mutta kun ruumista ei löytyisi ja naisesta Venäjältä kyselevät italialaiset viranomaiset saisivat vain kuulla hänen kuolleen Pietarissa jo aikoja sitten, niin tutkimus ei varmaankaan etenisi kovin pontevasti. Ja tuskinpa se kovin tehokkaasti ylettyisi ainakaan Venäjän rajojen sisäpuolelle. Häntä ei koskaan voitaisi saada kiinni, kun Venäjän poliisi oli siinä tilassa kuin se nyt oli.

Otettuaan mukaansa matkaa varten pakkaamastaan varustelaukusta tupakansytyttimen hän kantoi täyden muovikassin ja bensiinipullon tiestä muutaman metrin päässä olevan ison kiven taakse. Hän kaatoi bensiinin muovikassiin ja tarkasteli huolellisesti tuulensuuntaa. Hän oli Turgenevassa nähnyt Oleg-enon sytyttävän jätikasaa bensiinillä ja arveli tietävänsä, miten sen kanssa piti toimia itseään vahingoittamatta. Hän meni muovikassista muutaman metrin päähän tuulen yläpuolelle. Pullossa oli vielä muutama tippa bensiiniä. Hän otti pullon pohjasta kiinni ja pitäen sitä itsestään kaukana hän sytytti sen ja heitti muovikassin päälle. Välittömästi kassi roihahti palamaan äänekkäästi vouhahtaen.

Samaan aikaan sade alkoi uudelleen, ei voimakkaana, vaan hiljaisen sitkeänä.

Nainen palasi autolleen sateen kastelemat hiukset vettä valuen ja ajoi pois paikalta. Melkein heti palavan kassin loiste peittyi hänen takanaan sateeseen ja hämärään.

Tomsk, kesäkuu 2005

*Jos tielläsi tapaat totuuden - avuttomana,
alastomana ja hoidotta - niin moni kirjan-
oppinut kyllä kulkee sen ohitse, mutta ole
sinä sille laupiaana samarialaisena*

Paul Heyse

2

Tarmokkaanoloinen professori Ledinskaja vilkaisi kelloonsa, pudisti tarmokkaasti päätään ja kiirehti hörppäämään teekuppinsa tyhjäksi.

- Hyvä ystävä, sanoi tämä akateemisessa elämässä menestynyt naisihminen pinnistäen leveille kasvoilleen sydämellisen hymyn. - Kyllä oli oikein hauska tutustua sinuun ja kuulla sinun tutkimuk-
sistasi, mutta nyt minun on valitettavasti kiirehdittävä luennolleni. Jos tarvitset kyydin hotelliisi, voin pyytää assistenttiani viemään sinut sinne autolla. Voi, olen todellakin hyvin pahoillani, etten nyt millään itse ehdi...

- Kiitos, ei missään nimessä, sanoin helpottuneena nousten kät-
telemään häntä hyvästiksi. Monen päivän lukuisat keskustelut yli-
opiston tieteellisillä laitoksilla ja niihin liittyneet muodolliset
kohteliaisuudet olivat väsyttäneet minut uuvuksiin. - Haluan
ehdottomasti kulkea jalan tuolta vanhojen puutalokatujen kautta
Ob-joen rannalle. Koristeelliset puukaiverrukset hirsitalojen ovi- ja
ikkunapielissä, parvekkeilla ja räystäillä näyttävät upeilta
iltapäivän auringossa, ja haluan vielä valokuvata niitä ennen
paluulentoani.

Perivenäläistä kohteliaisuutta pursuavat hyvästit jätettyään
pyylevä professori Ledinskaja purjehti ulos ovesta. Jäätyäni yksin
pöytään tunsin aikamoista tyydytystä täysipainoisen ja

kiivastahtisen vierailuni päättymisestä. Saatoin lopultakin vähän hengähtää ja syventyä hetkeksi Kielten ja kommunikaatitieteiden laitokselta saamiini moniin tutkimusraportteihin, esitteisiin ja muihin papereihin. Isäntäväki oli tarjonnut niitä minulle kosolti - enimmäkseen kohteliaisuudesta, luulisin - enkä samasta syystä voinut olla vastaanottamatta niitä. Mutta minulla ei ollut pienintäkään aikomusta kantaa niitä kaikkia mukanani kotimaahan tai edes hotelliin asti.

Istuin Tomsin Yliopiston ravintolassa, jossa ympärillä kävi melkoinen hyörinä, puheensorina ja astioiden kilinä. Iltapäivän luennot olivat lounastauon jälkeen juuri alkamassa, ja monet opettajat ja opiskelijat nousivat pöydistään ehtiäkseen ajoissa omiin luentosaleihinsa. Ihmiset olivat siististi pukeutuneita, miehet selvästi vaatimattomammin, mutta monet naiset värikkään koreina kuin juhlaan lähdössä. Oli ilmeistä, että Neuvostoliiton hajoamisen jälkeisestä lamasta piristyvän Venäjän nuorison joukossa käytiin armotonta, useimmiten varmaankin tiedostamatonta kilpailua tulevasta pariutumiskumppanista. Se ilmeni erityisesti nuorten naisten näyttävässä pukeutumisessa ja ehostuksessa.

Viereisessä pöydässä neljä nuorta miestä keskusteli äänekkäästi juuri työistä ja naisista, mutta vauhdikkaan keskustelun monet yksityiskohdat jäivät minulta pimentoon heikon kielitaitoni vuoksi. Luultavasti kuitenkin ymmärsin keskustelun pääkohdat. Miehistä yksi, silmälasipäinen, tumma ja tukeva, oli vakiintunut yhden naisen mies, mutta toiset olivat vapaita sinkkuja ja tuntuivat kerskailevan valloituksillaan naismaailmassa. Yksi miehistä painotti moninaisin sulavin sanakääntein sitä energiaa, räjähtävää elämisen riemua, jota hän saa jokaiselta paritteluun asti viettelemältään naiselta.

- Sellaisena hetkenä koen aina mahtavan uudestisyntymisen, hän kuulutti. - Minä en voisi mitenkään kuvitella viettäväni tuollaista hiljaista perhe-elämää kuin sinä - ajatella nyt yhden ja saman naisen kanssa koko ikää...

- Mutta ethän sinä opi oikeasti yhtään tuntemaan noita yhden illan naisiasi, yritti silmälasipäinen puolustautua.

- Tuntemaan? Miksi? Ja sinäkös opit? Kuules, mitä todellista sinä muka tiedät edes tuosta omasta ainoasta naisestasi? Vasta eilen illalla meillä vierailut enoni varoitti minua ottamasta niistä ketään liian vakavasti. Arvaapas, mitä hän sanoi!

- No, mitä?

- Että kolmekymmentä vuotta minä olen sen muijan kanssa elänyt, mutta en koskaan opi sitä tuntemaan. Milloinkaan minä en voi tietää, mitä sen akan päässä oikeasti liikkuu!

Nyt kolmas mies puuttui keskusteluun:

- Olet, Sergey, kyllä ihan oikeassa. Naiset ovat perin mystisiä olentoja. Mutta hyvä puoli asiassa kuitenkin on se, että viime kädessä heistä, vaikkapa korkeankin koulusivistyksen ja näennäisen korrektin käytöksen alta, perimmältään löytyy naaras. Aistillinen naaras eikä mitään muuta!

Koko miesporukka purskahti raikuvaan nauruun, eikä minunkaan ollut helppo pitää ilmettäni vakavana.

Minä koetin olla kuuntelematta heitä ja keskittyä edes vähän edessäni oleviin papereihin. Mutta ajatuksia oli herättänyt äskeinen nuorten miesten keskustelu naisista. Ettei niitä voi miesparka koskaan oppia tuntemaan. Samaahan voin vierailijana sanoa venäläisistä ja venäläisten perimmäisestä luonteesta, jossa asuu vielä ikivanha tsaarinaikainen alistuneisuus. Varsinkin jos joutuu Venäjälle kuten minä, kuuluu ehdottomasti tutustua Dostojevskiin ja Tolstoiin. Muutoin on aivan ymmällä. Vierailuni aikana Tomskissa en ollut henkilökohtaisesti merkittävästi edistynyt tässä asiassa.

Käteeni osui Kielten ja kommunikaatiotieteiden laitoksen tutkimuspolitiikkaa hahmotteleva kiiltäväkantinen esite. Se oli tavanmukaista A4-jargonia, jossa uudet loistavat ideat, tuottavuus, tutkimuksen monipuolisuus ja jakaantuminen laajalle alalle olivat samassa raportissa sekä kiiteltäviä asioita että vieroksuttavia ominaisuuksia, joiden haitoista olisi rakenteellisella kehittämisellä, profiloinnilla ja priorisoinnilla päästävä eroon. ”Kansainvälistymistavoitteita, uusia yhteistyön muotoja yritysten kanssa, innovatiivisia tutkimusympäristöjä, tehokkaampaa henkilöstö-

johtamista...” Tiedepolitiikkaa, vehkeilyä ja muskeleiden pullistelua se oli, vuosikymmeniä kestäneen perinpohjaisen tieteellisen koulutuksen saaneiden pikkujohtajien ajanvietettä. Hyi hitto! Vuosien mittaan olin nähnyt sata sellaista paperia ja pettynyt aiempaan sinisilmäiseen käsitykseeni yliopistojen tieteenteon puhtaudesta ja korkeista akateemisista periaatteista.

Ojensin juuri käteni siirtääkseni karuja tosiasioita kaunisteleavan raportin roskakoriin menevien pinoon, kun silmäni osuivat ovelle ja näin hänet, hoikan vaalean, pitkätukkaisten naisen, kesyttämättömän kauniin kuin madonna, käsivarrellaan pieni lapsi, ehkä runsaan vuoden ikäinen. Tyylikäs vihertävään asuun pukeutunut ylväsryhtinen olento. Vyötärö oli kapea ja tiukka miehusta tarjosi hänen täyteläistä poveaan esille. Ei hän enää mikään nuori tyttö ollut, sen näin hyvin jo sieltä ovelta asti, noin kolmenkymmenenviiden ikäinen, arvelin. Mutta kyllä hän todellakin oli katselemisen arvoinen, hyvin kaunis. Hänellä oli melko vaaleat hiukset ja silmät, hienot piirteet, selväpiirteinen nenä ja suu ja hyvin valkoiset hampaat. Hänessä oli jotain äärettömän naisellista ja herkkää, vartalon liikkeissä ja hymyssä luonnollista keimailua.

Jostakin syystä, jota silloin en mitenkään voinut aavistaa, hän katsoi suoraan minuun ja suuntasi askeleensa epäröimättä pöytäni kohti, vaikka tilaa oli muuallakin. Useimmat muut pöydät olivat jo tyhjentyneet kokonaan.

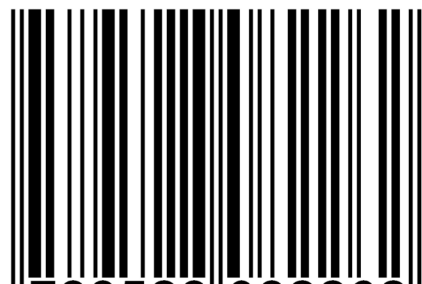
- *Zdrastuitse!* Voisinkohan... saisinkohan minä istahtaa tähän hetkeksi? hän kysyi venäjäksi pöytäni vieressä epävarman näköisenä.

Hänen äänensä oli naisellisen pehmeä, hiukan käheä ja korvilleni kuin seireenien laulua, enkä voinut hämilläni muutakaan kuin kädelläni viitata vastapuolelle tuolin suuntaan ja toivottaa hänet vauvoineen tervetulleeksi, vaikka raporttien tutkistelu näin häiriintyi varsin näennäiseksi selailuksi. Hän veti itselleen kaksi tuolia aivan rinnatusten, istahti itse toiselle ja asetti pienen lapsensa vierelleen toiselle tuolille.

Siperian Tomskissa kasvanut ukrainalaissyntyinen jumalaisen kaunis Daria eli onnellisen mutta myrskyisän nuoruuden silloin kun globalisoituva ja yhtenäistynvä maailma tuntui vielä kohtuullisen turvalliselta. Mutta ihmissuhteissaan hän kokee katkeran pettymyksen toisensa perästä - kunnes hänen kestävyytensä pettää. Hän solmii ukrainalaisen diilin ja lähtee armottomalle kostoretkelleen Pietariin, Tukholmaan, Firenzeen ja Jerusalemiin.

Kirjoittaja Vesa Savolainen on aiemmin hankkinut mainetta IT-alan tieteellisillä teoksillaan sekä kalastus- ja vaellusaiheisilla tarinoillaan.

9 789528 082262